

Nová šanca

Posledné lúče zapadajúceho slnka prenikajú cez rozbité sklo ponad môj chrbát a odrážajú sa o mosadzné dvere, pred ktorými už desať minút stojím a odhodlávam sa stlačiť tlačidlo, ktoré má privolať moje vyslobodenie. Rukou, ktorá v sebe nedokázala nájsť ani štipku súcitu, nehy a lásky sa napokon načiahnem a stisnem ho. Starý, určite už aj dlho nepoužívaný motor zapraská a predou mnou sa otvoria dvere. Dvere do výťahu, do môjho života, do môjho svedomia. Nastúpim a na číselnom stĺpci stlačím číslo tri, tri veci, čo v mojom živote stáli za to, tri veci, ktoré sa napokon zosypali ako domček z karát. Svoj zrak upriem do zrkadiel visiacich všade naokolo a zahľadím sa na muža predou mnou. Je štíhly, vysoký s mierne gaštanovými a kučeravými vlasmi. Na tvári má nervózny úsmev a v rukách kyticu a prsteň. Čerstvý absolvent plný ambícií a očakávaní. Jeho nervózny úsmev sa zrazu rozžiarí a predou mnou už nestojí neuhrašaný chlapec s košeľou zle zastrčenou v nohaviciach a okuliarmi mierne naklonenými vpravo, ale hrdý muž v čiernom obleku s motýlikom a žiarivou obrúčkou na prste.

Cink. Prvé poschodie.

Obraz v zrkadle sa rozplynie a nahradí ho ďalší. Teraz sa pozerám na muža s mierne podstrihnutými vlasmi a bradou, spod ktorej mu vyťrča úsmev. Na sebe má bielo červenú kockovanú košeľu s logom C&B a v rukách papier o vlastníctve. Opatrne a jemne, ako keby to bola tá najvzácnejšia vec, ho drží medzi trasúcimi sa prstami a ukazuje každému navôkol.

Cink. Druhé poschodie.

Opäť sa zahľadím do zrkadla. Muž predou mnou si nervózne žmolí ruky a utiera pot z čela. Zrazu sa obraz rozplynie a nahradí ho osoba v zelenom plášti hrdo nesúca dva malé batôžky. Jeden napravo- ružový a druhý naľavo- modrý. Z tváre muža už nesteká pot, ale slzy.

Cink. Tretie poschodie.

Mosadzné dvere sa otvoria a ja vyjdem von. Som na streche. Pravou nohou skočím do špinavej vody v kaluži, ktorá sa mi vleje do topánky, prejde cez ponožku a jej chlad pocítim až na koži. Vietor pofukujúci okolo mňa hladinu mierne zavlní. Pozerám sa na postavu v saku, ako jej vyletúva obrúčka z prsta a rovno pred jeho očami sa roztriešti na márne kúsky. Zrazu zbadám muža s papierom v ruke, ako sa oň naťahuje s dvoma čiernymi tieňmi, až mu ho napokon úplne vytrhnú a on spadne na zem. Nahradí ho postava pozerajúca sa za modrým a ružovým tieňom v diaľke, ktoré sa postupne strácajú, blednú, až úplne zmiznú. Vietor hladinu ešte raz zahmýri a predou mnou sa objaví obraz zničeného šedivého muža so strniskom špinavým od peny piva a opuchnutými o

ami, ktoré na mňa upiera. Môj obraz. Kaluž konečne prekročím a postavím sa na kraj strechy. Všetok môj život, ktorý pomaly rástol a šiel hore sa v jednom okamihu rozplynul v špine zla, ktoré ma premklo a ovládlo. Prišiel som o všetko. O všetko, čo som kedy mal, o všetko, na čom mi kedy záležalo. A kvôli komu? Iba kvôli mne. Mne samému. Telo sa mi jemne zachveje, keď sa predkloním a pozriem do prázdna podo mnou. Žiadna pouličná lampa, či rozsvietené okno. Len mesiac, hviezdy a tma.

„Čo chceš urobiť?“ strhnem sa. Pomaly sa otočím, no nikoho nevidím.

„Kto si?“ zakričím do prázdna.

„Niekto, kto ťa miluje, niekto, na koho si už dávno zabudol.“

Jeho slová mi znejú v hlave ako ozvena. 'Niekto, kto ťa miluje, na koho si zabudol. '

„Čo odo mňa chceš?“ trasľavým hlasom zašepkám.

„Ukázať ti ešte jeden obraz.“

Zachvejem sa a zbadám pred sebou malého chlapca stojaceho za oknom a upierajúceho svoj zrak na hviezdy, ktoré sú všade navôkol. Niečo si mrmle a aj keď ho nepočujem, presne viem, čo hovorí.

'Prosím ťa. Aspoň jednu. Jednu, iba takú maličkú. '

V očiach mu zbadám nádej, no obloha za oknom sa vôbec nezmení. Chlapec znovu čosi zamrmle.

„Tak vieš čo? Pošli ju niekomu, kto ju bude potrebovať,“ zašepkám a do očí sa mi nahrnú slzy. Musí to byť On. To On mi to musel ukázať. Nikto iný predsa o tom nevie. Len ja a On.

„No a čo?“ zakričím a znovu sa otočím a postavím na kraj strechy. „Aj keby to bol Ty. Čo ma po tom. Len jeden, jeden jediný obraz. To nič nezmení!“ Opäť sa pozriem do prázdna pod sebou a zhlboka sa nadýchnem. Posledný raz sa zahl'adím na oblohu a padne hviezda.

'Som Ten, kto ťa stále miluje. Som Ten, na koho si už dávno zabudol. '

Zídem zo strechy a nastúpim do výťahu. Zahl'adím sa do zrkadiel. Sú prázdne. Nič. Nič v nich nie je. Len môj obraz. Čistý a nový. Ja. To ja som čistý. Padla hviezda a ja som dostal novú šancu.

Michaela Pauriková, 2.B